Dnes vám předkládám příspěvky letošního ročníku Trapsavce, které skončily kousek pod stupni vítězů. A myslím, že samy nejlépe svědčí o dost široké a hlavně kvalitní základně autorů a autorek. Báseň Polní je hezkým střípkem, obrazem, jaký vás může potkat na cestě. Povídka Marná snaha dokazuje, že aktuální témata nejsou cizí ani trapsavcům. Problematika způsobu vymýcení trampingu v Čechách může mít i tak překvapivé pozadí… Krásné čtení

Polní Cesty poslaly kompas do háje
a roztáhly se doširoka. Jako by našel nový svět.
Beze zdí
a pachu fabrik. Pozoroval,
jak v čekárnách strnišť,
toulavým kočkám
kručí v břiše. Se stejným pocitem
odlamoval hvězdy z medu,
když v dálce mňouklo
na dobrou noc. **Pavel Březenský**

Marná snaha Je všeobecně známo, že každá země, každý stát, nebo třeba jen malý státeček, má svou vlastní tajnou službu. Je úplně jedno, jak se ta daná služba jmenuje. Od všemožných zkratek, kombinující čísla a písmena, až po obyčejné označení tajná služba. A každá taková organizace má většinou několik podskupin, tyto podskupiny mají ještě své vlastní podskupiny a různá oddělení, takže ve výsledku už pak nikdo neví, co všechno se v takové tajné službě děje. Velmi často to neví ani hlavní řídící složky těchto služeb, o řídících složkách celého státu ani nemluvě.
A tak nakonec došlo k tomu, že si jedna taková podskupina jednoho nevýznamného pododdělení vytyčila poměrně nečekaný cíl.
*****
„Vymýcení trampingu v Čechách, pánové, je cílem celé naší skupiny. A já chci slyšet nějaké konkrétní návrhy.“
O úvodní proslov se postaral postarší pán v čele stolu v zasedací místnosti jedné z ministerských budov. Na klopě měl visačku s prostým nápisem ředitel a jeho pohled nebyl zrovna nejpřátelštější. Odpovědí mu bylo naprosté ticho.
„Já čekám, pánové,“ pravil chladným hlasem a vyčkávavě se rozhlédl po místnosti. Zhruba dvacítka mužů kolem stolu se tvářila velice neutrálně. Až za chvíli se na druhém konci stolu nesměle zvedla ruka.
Než stačil zareagovat ředitel, ozval se jeden z mužů po jeho pravici.
„To bude nádhera, z mediálního vyleze pokaždý nějaká kravina.“
Ředitel se na něho prudce otočil a ledovým hlasem pravil:
„Nejsem si jist, pane kolego, že zrovna vy jste oprávněn cokoliv hodnotit.“
Oslovený chtěl něco pronést, ale byl okamžitě umlčen.
„Vy jste, pane kolego, vynaložil nemalou částku peněz na potírání trampingu na Českolipsku a nějak nám tu chybí výsledek, že?“
Oslovený ani nestačil zformulovat odpověď.
„ A jediné, co jste dokázal je, že se tam ta zelená pakáž seskupila do jakéhosi odboje. Je to tak?“
Odpovědět se oslovený už ani nenamáhal. Ředitel s každou větou jakoby rostl, takže se nad osloveným chudákem tyčil jako medvěd.
„Jak se vůbec jmenuje ten váš terénní vůl?“

„Agent Péťa,“ zašeptal oslovený.
„Vyhodit a zásadně o něm už nikdy nemluvit. Což bych ostatně vřele doporučil i vám, pane kolego.“
Ředitel už seděl zpátky ve svém křesle, ale v místnosti bylo minimálně o tři stupně chladněji.
*****
Po déle trvajícím tichu se ředitel opět rozhlédl po ostatních a pohledem zaparkoval na muži v lesnické uniformě, který zasněně koukal z okna.
„Šumava,“ zařval z ničeho nic ředitel a muž v lesnické uniformě se začal leknutím dávit.
„Vy máte, pane lesní, pocit, že se vás tato schůzka netýká?“
Lesník popadl dech a afektovaným hlasem pronesl:
„U nás máme všechno v pořádku a trampů minimum.“
„Ale ta cena, člověče zlatá. Ta cena.“ Ředitel na lesníka upřeně pohlédl.
„Všude samá cyklostezka a ta banda ochranářů? Minule chtěli dát pokutu i mě. Za to, že jsem obešel strom z druhé strany, než je na něm značka.“
Lesník jen pokrčil rameny a ředitel spustil hromovým hlasem:
„Pánové, takhle to dál nejde. Jeden pomalu založí trempský odbory, druhej vyleje půl Šumavy asfaltem a vy ostatní předvádíte akorát výstavku tupých obličejů.“
*****
Po dobře půlhodinovém tichu se opět nesměle zatřepetala ruka na druhém konci stolu.
„Takže, co nového má mediální?“
Ředitel se unaveně svezl do křesla. Úkolem mediální sekce bylo pouze sledovat dění v mediálních prostředcích a podávat o tom zprávy. A to ředitele krajně nudilo. Jenom papíry a žádná akce.
Zástupce mediální sekce si odkašlal a namísto standardní zprávy nesměle pronesl:
„Pane řediteli, já bych nápad měl.“
Ředitel udiveně vzhlédl. Z mediálního ještě nikdy žádný nápad nevzešel. Zahleděl se tedy na obrýleného a nahrbeného pracovníka mediální sekce velmi zkoumavě. Dokonce přehlédl i posměšné obličeje nepoučitelného zástupce z Českolipska.
„Pane kolego,“ oslovil mediálního zástupce, „působit na trampy přes média jsme už zkoušeli několikrát a bezvýsledně. Ani jejich deklasování v očích obyvatelstva se neujmulo.“
„To proto, že jste to vždycky dělali špatně.“ Nečekaně ostrá věta z úst mediálního zástupce zůstala viset ve vzduchu, který začal opět prudce chladnout.
„Všichni opustí místnost,“ pronesl velmi tiše ředitel.
„Všichni, kromě mediálního.“
Tak rychle snad nikdy žádný příkaz splněn nebyl.
„Proč myslíte, že to děláme špatně?“ Po prázdné místnosti se nesla ředitelova slova jako na divadelním jevišti. Každé slovo jakoby odseknuté velmi ostrou sekerou. Zástupce mediální sekce začal trpce litovat, že vůbec kdy něco říkal. Ale odpovědět stejně musel.
„Protože se snažíte působit na současnou generaci.“
„A to je špatně?“ Vzduchem svištící sekera byla téměř hmatatelná.
Zástupce mediální sekce se přikrčil a ještě tišeji pronesl:
„Úplně. Kampaň se musí nasměrovat víc do budoucna. Když to nasměrujeme dobře, může být dřív jak za dvě generace po trampingu.“
Vzduch v místnosti se zatetelil a ředitel najednou seděl přímo u mediálního zástupce.
„Podrobnosti. Hned.“
Zástupce mediální sekce nevěřil svým očím. Takhle zblízka viděl pana ředitele poprvé v životě.

„Když namísto propagandy o tom, jak je tramping špatný, předneseme informaci, že tramping už vlastně není, připravíme ho tím o nové generace.“
„To je blbost, tramping je tu pořád.“
„Ano, ale veřejnost přesvědčíme, že už jsou to jen vzpomínky pamětníků. Tudíž si další generace pomalu začnou vybírat jiný životní styl a tramping postupně zajde na nedostatek lidí.“
Ředitel se stále tvářil jako sfinga.
„Nejsem si jist, že by něco takového mohlo zabrat.“
Ale zástupci mediální sekce už svítily oči nadšením.
„Stačí trochu upravit historii, trochu víc upravit současnost a po kouskách to servírovat lidem.“
Ředitel stále ještě nebyl rozhodnut.
„Ale komu to tady svěřit. Vždyť jste to, kolego, viděl sám.“
Mediální zástupce se chvíli tvářil uraženě a pak oznámil:
„Měl bych externistu.“
„Spolehlivého?“
„Rozhodně. Je to takový nadšenec, že si ani nevšimne, kam se to celé nakonec vyvíjí.“
Mediální zástupce začal ředitele do celého projektu zasvěcovat. Zprvu ledový obličej, postrádající jakékoliv porozumění, začal pomalu roztávat a nakonec se na ředitelově obličeji objevilo něco, co se dalo, s velkou dávkou fantazie, považovat za úsměv.
„Tak dobře. Pusťte se do toho. Když se to pokazí, tak o ničem nevím. Když to vyjde, máte zajištěn postup do operačního týmu.“
Mediální zástupce se málem rozpustil blahem a úprkem vyrazil ze zasedací místnosti. Ve dveřích ho ředitel ještě zabrzdil.
„A do názvu, kolego, dejte něco, co se těm zelenejm prevítům bude líbit. Víte, tu jejich tématiku. Tunel, řeka, touha, hvězdy, rosa, znamení, dálky a tak. Něco vyberte sám. Máte mojí plnou důvěru.“
Mediální zástupce, pološílený radostí poklekl, políbil řediteli ruku a zmizel směrem ke své kanceláři.
*****
Tunel, řeka, touha, hvězdy, rosa, znamení, dálky, tunel, řeka, touha, hvězdy, rosa, znamení, dálky. Mediální zástupce seděl ve své kanceláři nad deskami s celým projektem a pořád si dokola drmolil návrhy. Ne, že by už vlastní název neměl dávno vymyšlený, ale vyhovět panu řediteli se v zásadě vždy vyplatí. A tak si návrhy pana ředitele opakoval pořád dokola, zkoušel všemožné kombinace a v ruce žmoulal tlustý černý fix.
Tunel, řeka, touha, hvězdy, rosa, znamení, dálky, tunel, touha, rosa, dálky, znamení, dálky, touha, rosa, znamení, dálky, touha, rosa, znamení, touha, znamení, touha …..
Zvláštní, pomyslel si mediální zástupce, a tím tlustým fixem si desky s projektem úhledně nadepsal. **Petr Harmonika Soldát**